

ბრებრებრი

ქვეყნული
ბიბლიოთეკა

დიდი კოალიცია ანუ გაჭირი პრემიერი

ჰინდენბურგი:— მობრძანდით... დაბრძანდით... შერი

მიულდერი:— მაპატიეთ, თქვენო აღმატებულეზავ! ერთად ამდენზე არ შემიძლია, მე მხოლოდ ორ სჯამზე

ჯღამას ვარ ჩვეული!

ი უ ბ ი ლ ე

მაყურებელში ისეთი შთაბეჭდილება იქმნებოდა, თითქოს მთელი სამოქალაქო ომის, სრულმყოფი ფილიპონის თავის წარუბრე გადაეტანოს.

ნამდვილად კი...
ზაგრაშ ეს რა ჩვენია საქმეა. ჩვენ ვცდებით ფილიპონ ბილიბიბის, არა როგორც უწინდელ „კუდა-ბარს“ და ამხუტ ცოტათი დარწმუნდა, არამედ როგორც დღევანდელ „სახეპოთა მოღვაწეს“, ხანში შესულს, მაგრამ მაინც დარწმუნდა, მუდამ საქმიანს მუდამ მოწინავე ხალხში მოტივობას, მაიან ახლო მდგომარეობაში, ახლო მყოფს და საკმაოდ პოპულარობას, გახანში, უტკიანობაში თუ სხვადასამოქალაქო ომის ცეცხლით ნათელ-დგმობას, რა თქმა უნდა, მისივე საკუთარი განცხადების მიხედვით შრომად.

ყოველივე ამას შედეგად მოსდევს ისეთი ცხებრება, რომელიც ფილიპონის უმთავრეს მიზანს შეადგენდა მუდამ და დღესაც შეადგენს.

— ორმოცდაათი წელიადა ერთობ დიდი დროა რევოლუციონერობისათვის. წარმოადგება ერთხელ ფილიპონმა თავის „მეღვქვეთ“ თანამშრომელთა წარუბრა საკმაოდ ობ-პროცნად.

- რა ორმოცდაათი, რის ორმოცდაათი?..
- რაღებო წელს ბრძანდებიან ახლა, ფილიპონ? შეეკათვა ვიღაცე?
- სრული სამოცდაათის, იყო ფილიპონის ბასუბი,
- მაიან ადრე დგომეყვანი რევოლუციონერობაში...

— ეპ, ჩემო ძმაო, ახლანდელმა „კომსოლოზებმა“ არ დიკვეხნები ჩვენთან თავდადება... მე თუთხმეტი წელსა უკვე ორგანიზაციაში აქტიურად ვითვლებოდი, მართალია, მეგრები არ ვიყავით იმ დროს, მაგრამ არც ვიყავით, ისინი-კი სულ დარჩეული რევოლუციონერობა გახლდით.

— ბიჭო, მადარბი ვეკუთვინის ჩვენს ფილიპონს, ძიუბრა ვიქცამ.

— დიას, მადარბი მოსთხოვე ეხლა კაცს, რომელსაც ნახებოდა საუკუნე საუკუნო საქმიანობის შეუწყობავს მადარბი კი არა, ოქმადღე უნდა გავუღვაერთოთ ჩვენ ფილიპონს საქმა წყრობით მოუტრა შორებ.

— ბიჭო, მართალია... ოქმადღე ჩვენს ფილიპონს... გაისმა იქნა-აქნად და ერთ წელს საქმე გაიხარა: შესაღვა კომსო, შეგროვდა ფული, დიანიშა დრო და აღგალი.

და ერთ შმათ საღამოს ფილიპონის საგრძობლად ფართო ბინაზე შეიკრიბა ნაქრობ-მეგობრთა საქმაოდ მრავალიცხოვანი საქმიანობა, ისეთი სურება ვიწმალა, რომ, მეორე, „ჩირის ჩიქე“ კი არა ჰქვებია. თამადამ შევიმა განსილად ვამოცხვად და მირველი სიტყვა თითოთ ორთა. სადღეგრძელებს თან სდევდა ოქმობიარისათვის სხვადასხვა სილდისა, სიმამის და დირებულეობის საჩუკრების მირითმეცა, ერთი სიტყვით, საღმრთლსწოლო სურების შარავნიდით მოხვება ნამდვილი ოქმობის გა-მოუქვლებოვ თითქმის ყველა ბრბობტო.

სურების თავში კი ჰალარა წყვით, მაგრამ მაინც ძალზე უმეცობრბობელი სახით ოჯად თვითონ ოქმობიარია და ჩრდილოეთის კომსოლოგიით ბრწყინებდა...

მაგრამ სწორით იმ ჩრდილოეთის კომსოლოგიის სხვა ნებაზე უტყბთ მიზნად ნობილეს ცნობილი აგარის სხვა-ესი მარბია.

ზეიმზე საილდინაც შემომტკერბილყო ერთი ბარბა-ზე პირი, ფილიპონის ძეგლი ნაქრობი და დიდი ამახანეთ, უკეთ-ნამამანაველი, როსადა. ზეიმის უზუნდ ექსტა-ზში შესულმა როსადამ უტყბთ წამოაგოლო დინობი სასუტ ვეცებებოთლა კიქის ხელი, დაცხთ ფილიპონის წინ და დაიწყეთ:

— მე „რეზი“ არ ვიქი, ჩემო ფილიპონ, მაგრამ თრ-ბქმის დაბადებინან ვი გიწნობ. რამდენი „ბარბი ვაგვტ

ფილიპონ ბილიბიბი სირბალურის ოდესმე უწინმ-წინდლო ანაბურთა გეგარსა დირხალეო წარმომადგენელი გარლად.

„გაბლადობ-თქვა“, რომ ვაგობ, არავის ვეგონს, რომ ფილიპონი ამჟამად უკვე თავის ყოფილ წინაპართა „გაზმართაოლ“ ოყვებს დადებდა, არა, ფილიპონი აქ განისვენებს, ამ ცოცხელ კვდანაზე იმ შემთხვევაში „განისვენებს“ უნდა გაევიგოთ, როგორც ერთნიარის მოს-წინებულო, სიამ-ტრბობობით საცხე ცხოვრება.

იაფად არ დაჯლიმია ფილიპონს ამ „ცხოვრების მოწესრიგება“. თუმცა ვერადიერ დიდი რაიმე მოწესრიგებების ნიქსა თუ უნარს დარკვებნის ფილიპონი, მაგრამ ყოველ შემთხვევაში იმ რიგალო მდგომარეობებს მიხედვით, როგორც დღეს ესა მომეკრება, საკუთარი „ყოფის“ სახით, იგი მაინც საქმა მირმწესრიგებლობით ქება-დი-დების დროსა.

გინ იყო ფილიპონი წარსულში?

იგავი კულდა-ზარის შესახებ ჩვენში, საქართველოში საკმაოდ მოპულარული იგავია. საქართველოში რევოლუციონერის ბრბობაც იმდენია მოპულარულია, რომ თითქმის ყველა მასში აქტიურ მონაწილეობას ჩვენში, ასე ესტყვით, „უხარბად“ იწმობენ.

ხალხის შესხიერებამი განმათავისუფლებულ მოძრაობის გამოხილბო თუ მეორე და მესამე ხარისხობად მოღვაწეობა რევოლუციონერობა უკანასკნელ ხანებამდე მუდამ ზე-პიარად სწარმოებდა. „ხე ნაყოფით იწმობებისა“, ნათქვამია და ამ „ხეებსაც“ მშვენივრად იწმობდა ხალხი მათი „ნაყოფიერების“ მიხედვით.

წყრობობითი რევოლუციონერობა, ცნობები, მოწმობები თუ სხვა რამ ოქციკალური საბჭოთა ქალაქობები, დიდი ხანი არ ბრის, რაც წესათ დამკვიდრდა. უწინ არც ისტა-ვის სხენება იყო და საქმეში პირველობისთვის ბრბობა თვით საქმის შესრულების შემდეგ კი არ სწარმოებდა, როგორც ეს ხშირად დღეს ხდება ხოლმე, არამედ საქმის წინ და ეს „მარბობაც“ პირველობისთვის სრულიად არ ბტარბდა იმ ელფერს, რომელსაც, მრავალიც, ეხლა ბტარბს დავა იმის შესახებ, თუ ვერ შესრულდა ესა თუ ის ისტარბობი აქტი და ვის ეკუთვინის დღესაც „შტო თუ არა, მისი ერთი ცალი ფილიპონი მაინც ამა თუ იმ სახალ-ხოს საქმის წინაშე დამსახურების საზღვრად.

ფილიპონის შესახებ ხალხის შესხიერება ერთობ ძუნწი აღმონდა. იქა-იქ კანტი-კუნტად ასსოვდით, შრო-ლით, თუ ფილიპონ ბილიბიბი როგორც კულდასარიეობი ერ-ბრბობა რევოლუციონერობა და თუ კულდასარია და მის შო-რის არსებობა და რაიმე განსტყობა. ეს შროლოდ იმ მი-მართლებობა, რომ ფილიპონის კული ყველას ვეცებოთ უნდადობდა და ხელს უშლიდა. ამის გამო, ფილიპონის შესახებ მაშინ, ერთად უკული ახრია ოყო გავრცე-ლებული. მას რევოლუციონერობა სრულ სხვა მხრი-დან, ვიდრე ჩვეულებრივ რევოლუციონერობას.

ღმერთად უმშველოს მაშინდელ მთავრობას, რომ ერთ რევოლუციონერობისთვის საქმაოდ სიბარ-ტყბინო საქმეში ფილიპონი გაბატონს, განსაჯეს და კა-ტორიკაში უტრეს თავი.

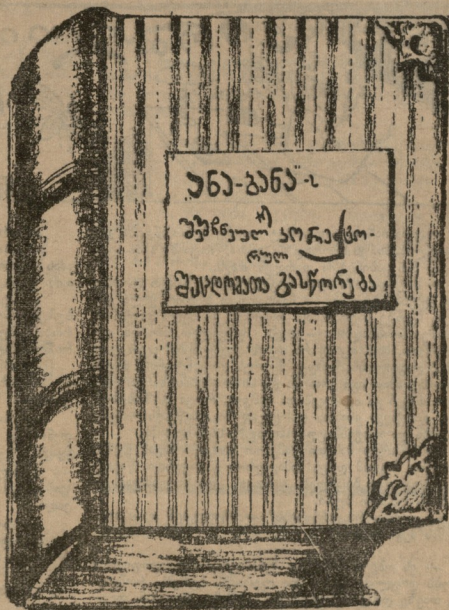
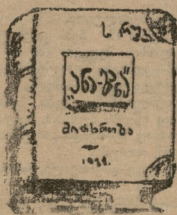
რევოლუციონერობა ძველი მდგომარეობა ყირამლა გა-დაატარილო ბეგის ძველი ამავე დარწყებება მისცა. ბე-გური სრულიად ახალი ვარიანტითა და სულ სხვა ელფე-რით მოივლინა ქვეყნიერებას.

ფილიპონი დაბრუნდა სამშობლოში ხელში პორტ-ფელით და გულში უსასტიკო სხივებით.

— „სლბოკოვკაში რომ შემოვიტრბო...“ უტკინო-ში რომ „დაეცხებო...“ ცარიკინში რომ გადავიდით შე-ტრებო...“ ყოხანთან რომ ალყო შემოვიტრბო...“ „ტა-ვანკოთან რომ მივყოფით...“ აი, რა სიტყვებით იწყებ-და ფილიპონი თავის თავზე ტრბაბას.

რეზნი კორექტორები

ქართული

*) ყნბა იყღღ, "შენიუნი"; (აქა შეკრება იაუშვილ!)

ლლერტი" ერთად, რა არ გინახავს, რა არ გამოგვიცდია..

ფილიმონს საზე კიდე უფრო აწევა. მაყურებლებს ასე ეგონათ: სიხარულისაგან მოხდისო.

— მე როგორც გუშინ, ისე მახსოვს, მანერაო როსაპამ—მანთაშვიის უპირველიაუშის რომ ფულის მოთხოვნის ბარათი მივეტრანე, შენი ხელით დაწერილი. მეტი შიშის მოსაგერელად, კუნთიც კი გამოხატე ზედ. შეველაფერი ეს გუშინდელსავეთ მახსოვს. მართალია, ამ საჭეზე შენ ჩავერიდი და სასტიკად დაისაჯე, მაგრამ დაუსჯელად არც იი ჩვენი მტერი გავიშვია: ფულიც ავავლიჯეთ და სულიც ზედ ავართავთ. შური ვიძიეთ მენი გულსათვის, ჩემო ფილიმონ! სამაგიეროთ, დღეს ან შენს სიმახუცებულეში ზომ მაინც მიესწარი ასეთ კაი დღეს, როცა ყველა მდიდრებმა და ჩვენი მტრებმა მიწაზე და კიდეც იმას კვეშ არიან განართხული და განადგურებული, ხოლო შენ კი ასეთ ცხოვრებაში გიღვია ფეხი. მე ვმადლობ "გუნებას" და "ახალ დემკრას", რომ მებრძოლ კაცს არ უკარგავს თავის ნაშახურობას. ფული და კაი ცხოვრება არც უწინ გავლტა. იი კი არა, შენი წყალობით არც ჩვენ ვემდუროდით

ბედს. რომელი მდიდარი გაბედავდა შენს უჩიობას და შენ მიერ მუქართით მოთხოვნილ "სულს" დანიშნულ ვადაზე არ წარმოუადგინდა?! დიდი იყო მაშინ "შენი სახელი და ხსენება და აბლაღ დიდი სახელი და გავლენა გაქ. იყავი და იდღეგრძელე, ჩემო ფილიმონ, სანამ შენს როსაპას სურდეს, ნუ გენადილეება აი დამიწყველისარ!".

დაათავა როსაპამ და გამაჯავებულ ყენილიასავეთ ჩამოჯდა თავის იდეგოს. იუბილუზე დამაწერებმა ერთმანეთს ვადახედეს. შემთხვევით იქ დამსწრე საკონტროლო კომისიის თანამშრომელი, რომელიც როსაპას "რეგის" ანდგარი უსმენდა, უცბათ ჩაჯდა და თავი ჩაქინდრა... ჩრდილოეთის კაშაშეთი სქელმა ნისლმა და ლეგა ღრუბელმა დაფარა..

ერთი კვირის შემდეგ კი, როცა საკონტროლო კომისიაში იჩიოდა ფილიმონის საწმე, გამოირკვა, რომ ამ უკანასკნელის წარსული ისეთივე ფუჭი კაკალი იყო, როგორც მისი ტრახაში სამოქალაქო ომში მისი მონაწილეობის შესახებ, როგორც მთელი ეს ფილბი და ამ იუბილუზე—როსაპას "თალო ჩოჩი".

რენიხიფი.

საქართველო
ბაზრობისა

დოყლაპაშვილი თორმეტ საათზე მობრძანდება და წესებულდებაში. ეს სწორედ ის დროა, როცა ბუზები სიციხისაგან მის კაბინეტში ფარავენ თავს.

— მოვიდა; აწი აღარ მოგწყენინდება; ხოლო ფრთხილად იყავით, ბიჭებო, არ ჩაუვარდეთ ხელში; ეტია და რწყებს ჩვენზე ნადირობას. როგორც კი ხელი გააქანოს, და პეშვი მოამზადოს, — თავს უშველით, თორემ, თუ დაგიკითხა, ხომ იცით, რა დღეს დაგაყენებს! ჯერ ცალ ფრთას დაგაპრობას, შემდეგ მეორეს და გახტუნებს თავის მაგიდაზე; ამით იგი ერთობა და სიამოვნებით ხარბარობს, ხოლო თქვენ კი იტყაფებით. შემდეგ, როცა ეს მობეზრდება, გაუტუნებს ასანთს და ცეცხლში დაწვავს! — აფრთხილებს და არ იგებს უფროსი ბუზის სხვა ბუზებს.

— სწორედ მასეთი წამებით მოაკლდა მაიან გუშინ დედამე; მაგრამ დღეს სამაგიეროს გადაეფუძი. წავალ, სადმე ხოლორის ბაკილებს ვიშოვი და მოვწამლავ! — ცხარობს ობოლი ბუზი.

— დაიცა, რა გაქაჩრებს? — ამხედლებენ და აკაივბენ მას მეგობრები.

— ეს ოგრი რამდენი შემოსულა! — უცმაყოფილოდ ამბობს დოყლაპაშვილი და იგერიებს ბუზებს, რომლებიც თავზე დასტრიალებენ და გარშემო ეხევიან, თითქმის უხარიათ გამგის მოსვლაზე.

— რა ამბავია! წაიდით თქვენ დასილუბავებო და აუკროლებული ლეში მონახეთ სადმე! — უტყვის ხელს და ტყმის ეუბნება გამეგ.

— შენზე უკეთეს ლეშს სად ენახავთ! — მოსწირებულად მოუტყრა ერთმა ხუმარა ბუზმა და მის თქმაზე ყველა ბუზები აბზუტილდნ.

დოყლაპაშვილი მიეყარნო სავარძელის ზურგს და ცქერა დაუწყო კერზე ბუზებს.

— ერთი... ორი... სამი; ოთხი; ოცი; — ჭარბიღი შენი მამისული! — აგინებს ბუზს, რომელიც სხვა ადგილზე გადახტა.

ამ დროს შემოვიდა ბუპალტერი.

— აბა, რამდენი ბუზია ამ ჩემს კაბინეტში თუ კა ამას გამოიკნობ, „ბალანსის შედგენა“. ში ორასი მანეთით მიტე გამოიგოყრა! — ეუბნება ბუპალტერს გამეგ.

— ჰე, ჰე-ჰე... კარგია ორასი მანეთი, მაგრამ ეს ბუზები როგორ დავითვავო?! — იფერებს გამგის „ხუმრობას“ ბუპალტერი და იწყებს ბუზების თულას საანგარიშო სწოტზე, რომლითაც შემოვიდა გამეგსთან.

— არ შეგეღეს კი, თორემ...

— არა, ბატონო; უკვე დავითვავ, ორასს სამოცდა შეიდა...

— მართალია! — უდასტურებს გამეგ, სწორედ მაგდენია. მე ეს ბუზები მომიხალურებულს და დათვლილს შეაქვს!

ბუპალტერს უხარია, რომ მისი ვარაუდი გამართლდა; გამეგს კი სჯერა, რომ ბუპალტერმა სწორად დაითვალა.

— თითო ბუზზე თითო მანეთი! — ასაუქქრებს გამეგ ბუპალტერს, რომელიც მოკრძალებისაგან წელში მობრბილი ასწლოვან მოკაცულ მოხუცივით გადის.

— მანდ რომ ხართ კერზე, ჩამოდი აქ მაგიდაზე და გაუტუნებით სერის; არც ერთს ზო გაგიშვებ, ყველას დაგიკითხავ!

— ზედათ, გვიწყვის! აბა, ბტუნა, — ეუბნება უფროსი ბუზი ობოლ ბუზს, რომელსაც გამეგ გუმინ დედა მოუკლა. — წაიდი და ზედ სამელზე მოათლზე დაფრინდი; იქიდან ფეხი არ მოიცივალო; გამეგ წამოგეპარება, მაგრამ გაუფრთხილო!

ბტუნია ბუზი მოსწყდა მკერს და გამგის ცხვირის წინ დაიწყო სარტომორტალის გაკეთება, რომ ამით გამეგმ გაიგოს მისი მისკლა.

გამეგ შენიშნა და თავი მმოიკატუნა. ბტუნია ბუზი დაჯდა ამოვლენზე.

დოყლაპაშვილი უტყვის და არ ინძრევავ; უცდინთუ, როდის გადმოვა ბუზი სამელონიდან მაგიდაზე, სადაც ადვილად შეიძლება მისი შეგყრობა. მაგრამ ბტუნია ფეხსაც არ იცვლის.

— არ შეეცმინოს. მაქედან ფეხი არ მოიცივალო! — ამხედლებენ ბტუნის ამხანაგები.

— ჩამოდი მაქედან! — ბრაზით, მაგრამ ჩუმად ეუბნება დოყლაპაშვილი ბუზს.

— არ ჩახვიდე, გატყველებს! — ჩამოსახიან ამხანაგები, რომლებსაც ნერვები თანდათან ეტმინება.

— გიცი ვარს! — ამიღდებს ბტუნია თავის ამხანაგებს.

— ხომ არ ჩამოლანა? მამ კარგი დღდას გიტობებს! — და გამეგს მომზადებულ პეშით ხელი მიაქვს ბტუნია საყენ.

— აბა, ფრთხილად! მოდეს! — სამარისებურ სიჩუმეში გაისმა ნელი ხმით უფროსი ბუზის სიგნალი-ძახი.

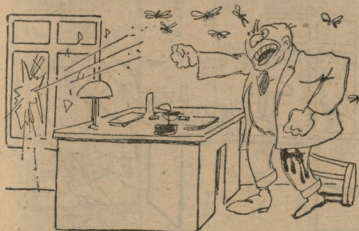
ლი, რომელსაც აზვე ყველა ბუზებისა და გამგის დავა-
დღა.

— ჰაა!—დაიძახა გამგემ და ხელი მოიწვია. სამეღნე
ჯერ გამგის შარავალზე გადმოყრავდა და შემდეგ იატაკ-
ზე დაიფშენა

— კი დავისვარე, ეს შარავალი წამოხდა და კი გამოიტ-
ყდა სამეღნე, მაგრამ შენ ხომ ჩემს ტუქში ხარ?—ეძუქ-
რება გაბეგ ბტუისას და ნელ-ახლა შლის ტუქს, მაგრამ...
შეშინებულა. ეშმაკი ბტუისა დანჯარის მინებს ეხეთ-
ქება გარედ გასასვლილად.

— აქეთკენ გამოფრინდი, მან რა გინდა!—მიიძახეს
ჭერიდან ამხანაგებმა.

ბტუისა გონზე მოვიდა და...

— ოი, შე მამაძალო, გაბეცეცი ხომ?! გაყურებენ
სიერს!—დოყლაპიაშვილმა ხელი წამოაღო მეორე სა-
მეღნეს (წითელი მელნიასა) და მთელი თავისი ძალ-
ლობით ესროლა ბტუისას ფანჯარის მინებზე.

ჩაიმტვია ფანჯარა.

გარედან ყვირილი და „უიი დედაე“ მოისმა. (თურმე
გაბეცულს აცვივდა დამტვრეული მინები და თავში
მოხვდა სამეღნე. თავგატეხილი საკადამუფონო წაიყუა-
ნეს საჩქაროდ გამოძახებულ „სასწრაფო დანაბრებით“,
რომელიც ოთხი საათის შემდეგ, მოვიდა).

მეკარემ გააგებინა თანამშრომლებს გამგის ამავე
და ამიტომაც ვერაინ გაბედა გამგესთან შესვლა.

— თქვენი მამ-სული! დიაცადეთ, ვიყიდი „მუხამორს“
და ყველას ამოგყვითავ!—ბრაზობდა დოყლაპიაშვილი
და ბოლთას სემდა.

— ჩვენ რომ ამოგაყვითო, მერე რითი გავრთობი?
ნუ გეშინია საქმე არაფერი გაქს და თავს იბით ირთობ,
რომ ჩვენზე ნადირობ. მადლობის ღირსი გართ შენგან და
შენ კი... უმადლო!

დოყლაპიაშვილი დამშვიდდა, ისეე ჩაჯდა თავის
სავარძელში და...
ჩასთვლიდა.

— უყურეთ ამ ძილის-გუდას?! კიდევ ეძინება!—გა-
ჟუკვირდა ერთ ბუზს.

— ეს იმიტომ, რომ წუხელი 4 კლუბში გაათენა, ქა-
ლებთან ქეიფობდა.

— როგორც ეტობა ცოტათი კიდევ გაციებულა,
სურღო დამართია დაცხინება უნდა, მაგრამ ვერ აცხინ-
ბეებს, ცხვირი ატყვილებს!

— მადლი მქენით და შეუფრინდით ცხვირში, ეგებ
დააცხინოს. ეგლა საშიში არ არის, ვერ გებუდაეს! —
ურჩია ლუფროსმა ბუზმა ორ ჯაველ ბუზს.

ორი ჯგეფი ბუზი შურდულივით წამოვიდენ, შე-
გარდენ გამგის ცხვირის ორივე ნესტოში, გაინავერა-გამოი-
ნავარდენ და ამზუთლდენ შიგ.

გამეგ უცხად ზეზე წამოვარდა და სამჯერ ზედი-
ზედ ისე მაგრად დააკეპინა ცხვირს, რომ, თითქოს მიწა
ინძარა, შუაზე გამოკიდებულმა ლუსტრამ ქანაობა და-

იწყო; ხოლო ის ორი გაბედული ბუზი (ტვირის-დაცემი-
ნების გავის სიძალავემ ისე მაგრად დააბრკვენიტყვე,
რომ კინაობა ზედუ დაეკიდენ. მაგრამ არ დაიბნენ, ძალა
მოიკრიფეს და შეტეკიდენ მაგლის ქვეშ...

ტყვილად დაუტრა გაბეცს ფეხი მომართული მათ
გასაქუცვლილად.

— აი, ის კი კარგი იყო; იმისათვის მადლობის ღირ-
სი ხართ... მაგრამ წყნარ რომ საქმე მიყავით, იმას არასო-
დეს არ გააბაიებთ!—მინიც ემუქრებოდა ბუზებს დოყ-
ლაპიაშვილი.

— და რომ როგორმე შური ეძია ბუზებზე, ისეე ჩაჯდა
სავარძელში და უსაქუპობის გამო დაიწყო მოქნარება.

— ხედავ ჩვენს გაბეცს არამოდენა პირი აქვს—ყურის
ძირებამა პირი მისული.

— ო, რამოდენა ლუქმების გადაყლაპვა ეცოლი-
ნება?

— მუდამ ქაშის და ილუქმება; გაუზრდება პირი მა,
ამა, რა ოხრობა მოუფა?

— თქვენ გგონიათ, რომ ეს ქამისაგან არის, რომ ასე
დიდი პირი აქვს? სპეცებიც კი სკამენ ბეერს, მაგრამ ასე
დიდი პირი როდის აქვთ?

— ბა საიდან აქვს ასეთი დიდი პირი?

— საიდან აქვს, და—უსაქუპოა. მთელი დღე ტყვი-
ლად ზის: ამთქნარებს და ბეტს არაფერს აკეთებს... და აა
სწორედ ამ მოქნარებისაგან გაუზარდა ასე დიდით ყურე-
ბის ძირებამდე პირი.

— მაროლაც რომ ასეა!

— ეს ჩვენთვის უკეთესია... გუშინ, როცა ჩამოვიდნა
და დაამტვინა, შეუფარდი უტყად პირში, რომელშიაც

მხატვარი „ნატუ რუსან“ გოლოდინი

— აიბობენ: შემოქმედებს თავისი ღმერთა მყა-
ხსი.. მე კი, აზდენი ხანია ველოდები ჩემს ბერტას, მაგრამ
ამოაღი..

ასეთი მშვენიერი მყარალი სუნია იყო, რომ ასე გვეგონებოდათ: მუცელში რაღაც დაღობილია. დიდხანს დაჯდომი შოგ და როცა მავრად გამოვძებნა მყარალი სუნით, არხეინად, ნელნელა გამოვვიდი გარედ. ნუ გეშინია უცხად ვერ დახუროს მისი პირის ალაყაფის კარები.

— აბა, რომელი ხარო ვაჟკაცი და ეხლა რომელი შეუფუჭინდებით პირში, რომ ძილი დაუფუჭოთოთ და გულისხამად ვაღვებარჩაოთ!

— მე!
 — მე!
 — ერაზმანეთს ევრიბრებოდენ ბუხები.
 — არა, მე უნდა წავიდე!—დაიხემა ბტუნია ბუხმა.
 — შენ წებან იყავი, წებან შენ დაამტვრევენი სამელნე და ფანჯრის მინები; ეხლა ჩვენი რიგია. შენზე გულმოსულია; თუ ხელში ჩაგივლო ტყავს გაგაძრობს.
 — ნუ გეშინია. მე მინდა შური ვიძიო. მაგან გუშინ დედაჩემი მოკვლა სამინელი წამებით!..
 — სსს... ჩემად!— გაისმა უფროსის ხმა. ყველა დაჩუმდა.

გამგეს ყავა მიართვეს.
 — აბა, თუ შეგიძლიათ, ვინაც უიმედოთ გამოიჯნურებული ხაროთ და თავის მოკვლა მიინც გადაწყვეტილი გაქვთ, — ჩაუვარდით გამგეს ცხელ ყავაში!— შემოიტანა წინადადება უფროსი ბუხის თანამშრომელმა.
 ერთხანს ყველა გაჩერდა, შემდეგ გამოვიდა ერთი მოხრდილი ბუხი და განაცხადა:
 — მე ვარ!—დაიძახა ერთმა.
 ის-ის იყო გამგეს პირზე უნდა მოედო ფანჯანი, რომ თავებწირული, გამოიჯნურებული ბუხი, ჯერ კიდევ სიცილით სავსე, შოგ ფანჯანში ჩაუჭურჭულდა და წყალქვეშა ნაივით ერთხანს სიღრმეში წავიდა, ხოლო შემდეგ დამხრჩვლი ისევ ზევით ამოვიტევიდა.
 ფუი, შეგარცხვინა იმერთმა!—წაფუჭოთა გამგემ და მეკარეს გაატანინა ყავა.

გამგემ იმავე ბოზა მიიღო სავარძელში, როგორც ყვეის შემოტანის დროს ჰქონდა, ე. ი. ხანა დაღებულმა თვლებმა და მთქნარება დაიწყა.

— რაჟი შენ გირჩევნია, ბბა წაიდე ბტუნია და შეიპირში შეუფუჭინდი გამგეს!—უთხრა უფროსმა ბტუნიას.
 — მაღლომ თანავრინდასარვის!—მადლობა გადაუცხადა ვახარებულმა ბტუნია უფროსს და მისივე ტყევისაყვით შევარდა გამგეს დაღებულ ხახაში.
 დოკლამაშვილი ინსტიტუტურად წამოვარდა ზეზე და ორივე ხელებით დაავარა პირი, რომ ბუხს არ მოესწრო იქიდან გამოსვლა.

ბუხებში ჩოჩქოლი შეიქნა. მიხედვენი უბედურებას. საწყალმა ბტუნია დაღვინდა და მორთო ბტუნია ილი გამგის პირში, მავრამ დოკლამაშვილის ტუჩებზე ერთმანეთს მიიკრენ და... დიკიტა ალაყაფის ზანტი ვახრები.

— ეხლა სად გამგეცევი?!—დაიბუტბუტა გამგემ, პირში ნერწყვი დაივრება და შემდეგ ერთ ყლაპზე იოლადა გადაყლაპა საწყალი ბტუნია.
 — იგი შენი აწი იეშმაკე მანდ ჩემს მუცელში!—ნიშნის მოგებით უთხრა დოკლამაშვილმა ბტუნიას, რომ შელსაც არც კი გაუგონია ეს დაცინვა, რადგან მანამდე განუტევა სული, როგორც კი გამგის ხახას გასცილდა იხელი.

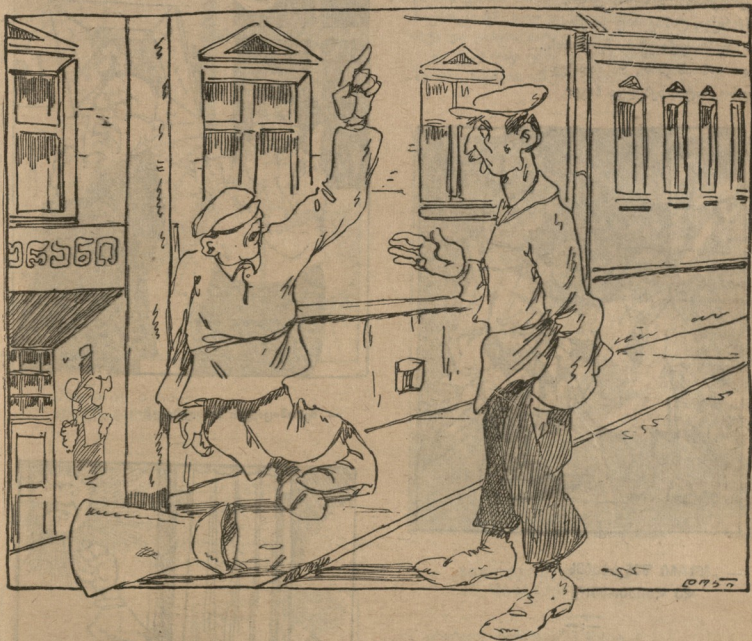
— პირველად თქვენი ცოლი სად ვაიდანით?
 — მატარებელში!
 — მოა, სერიოზოდ რკინის გზებზე ხშირია უბედური შემთხვევები.

„მობივი“

წ. ბ. ლ. ვ. ვ: ამიერ-კავკასიის საოლქო კომიტეტს განზრახული აქვს შექმნას ნებაყოფლობითი საზოგადოება — ლოთოზასთან მებრძოლი ლიგა.

(გაზეთებიდან)

— როგორ დამთვრალხარი არა ვრცხვენია?

— ეს იმიტომ, რომ ლოთოზასთან მებრძოლ ლიგა ში ჩაეწერე და მისი მაღარაში იყოს!

ც ხ ე ლ ა...

ცხელა, ცხელა, ისე ცხელა, გული მიმდის რაღა; ნახევრაჯერ მშიერი ვარ, კეჭი დამედილა...
ყველა ჯუღოს ბიუროკრატს აუწიეთ ყურია.
გაზაფხულზე მქობდა ერთხანს „რედისკა“ და პური!
მაგრამ ეხლა არც ესა მაქვს, კუჭს ეცუნდა რამე;
ჩემთვის შავი ჯოჯოხეთი არის შიველი ღამე.
გახილი ვარ, ვწევარ, ცხელა, თან მდის ოჯლის ღვარიც
და მესევა უსიტყვილო ბალღინჯოთა ჯარი.
ყოფელ ღამით მე მათთან მაქვს საშინელი ბრძოლა,
სადაც არის, მომბეზრდება ჩემს ოთახში წოლა,
ცხელა, ცხელა, ისე ცხელა, თითქო იწყის ქურა
როგორც ვატყობ ეს წვალება არ ღირს ნიახურად!

სამასხურმა ჩემზე უკვე კბილი გაიღუნა,
ჩემი სეჭმე არის ახლა ბალღინჯოთა სრუნა.
ნეტავ, ვიყო ბულალტერი ან და გამგე მაინც
რომ პორტრეტებით ვატარებდე ათითათს მანეთს.
ან მეც შეყვდეს ერთი ავტო, მსუბუქი და ჩქარი,
მეც დავტოვებე ქუჩებში და მცემდეს გრილი ქარი.
ყველა ბარგს კრავს, ყველა მიდის, შორდებიან ქალაქს;
ვისალმები შეწვევარ დღევანდელს, მეკატრეს და დალაქს;
დილა არის და ქუჩაში მივლებით დგას ვირი.
ეხლა თბილისს ვაუწმუნებთ: მე და ჩემი ცხვირი...

იანო,

ბიუროკრატთა კეკეტიანი

(რუსულიდან)

ულაბურს ადგილს ერთმა ყმაწვილმა:
 ბიუროკრატა შეგვერია ერთი,
 განძარცვია, ტანზე რაც კი ემოსა,
 მის ხელში დანა ეტორა მკვეთრი...
 და განრისხებით, რა ვადახედა,
 ბიუროკრატის აყბედდა ბაგე:

— „მორჩი შენ სამხმს და ლიკარბი“.

მაისის ღამეს, ერთბელ, შედეგათ
 ამაისებულ აღფრთოვანების,
 მას მოსახვეწებდ გვეთა ცოლი,
 იწოდა ცეცხლით „შმაჩი“-ს და ვნების...
 და განრისხებით, რა შეხედა მას,
 ბიუროკრატს ეს აღმოხდა ყელში

— „შეგვიცადეთ... მისაღებელში“.

მზე გაზაფხულის არის მტუნენარი
 და თან ურიდოც, ვით კოსომოლი;
 ერთა დილით სარკმელს ბიუროკრატის
 ეკვეთა ეს მზე, როგორც ფლტ-ბოლი!
 მაგრამ, შეხედა რა მზეს მრისხანდ,
 ბიუროკრატმა შენიშნა მტკიცეთ:

— „მოსახვეწებულა... არ შეგვიცადეთ“.

— „შეგვიცადეთ მისაღებელში“.

— მოუხსენებლად არ შეგვიცადეთ...!

ბარათი თავის „გულს ვარდისგან“
 ბიუროკრატმა მიიღო თრთოლით,

მაგრამ შეიკრა უცბახო კოპები,
და იმ ბარათის უკანვე ლტოლვი
ერთი მრისხანედ გაჰხიდა განზღ
და მყის ეგ სიტყვა მოაღდა პირზე:

— „შემოიარეთ...
შემდეგ კვირათი“...

აჰა, ზაფხულიც მოდის ანთები
და რა გაისმა პირველი მეტი,
ბიუროკრატმა გულში შანთებით
ახტა და დაჭრა იატაკს ფეხი...
და ცეცხლად ცაში დაკლანქნილს ელ...
შესძახა რისხვით და თან მკაფითა:

— „მარკა არ აპარავს...
თავის ადგილზე“...

რაც რომ კაცს აოგებს, არ არის ცუდი!
მაშ, ბიუროკრატს ვინ დასდებს კილსა?!
ერთხელ ბუნებრივ მოთხოვნილებამ
შეხიზნა იგი ფეხისადგილსა
მაგრამ ჩუ! კარებს მოამტვრევს ვილაც...
და ბიუროკრატს რისხვია სძლეც ხმაში:

— „გთხროვთ: მუშდროება
არ დაარღვიოთ“...

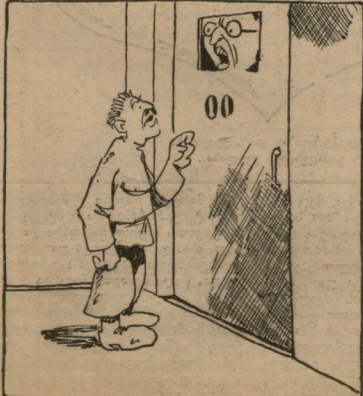
ერთხელ, „რანდევუ“-ს წესთა ა
ბიუროკრატ, ბაღში თვის წყვილთას
ვით ყველი—ჩემში, ისე სტურავდა,
რომ ბულბულის ხმა გულს ეცა ქველთ
წამოხტა ზედ და განრისხებულმა
შესძახა მეოსანს გულ-ამომწყარლეთ:

— „საქმის დროს ხელი...
ნუ შეგვიშალათ“...

იყო ბულბულიც ამაყი მეტად,
მსაც ხომ მკერდში ესაფრა გული
და მიახალა, რა ნახა თვისი
მან კარიერა გაფუჭებულა:

— „ხელიც და ფეხიც შეგახმეს: შენი
არც ქება და არც ძაგება ვარგა!
ეგდმ, იხოზე, ქვეწარმავლო!“...
გადააფურთხა და გადიკარგა...“

რავა დავიღუბე

უი, დასწყევლოს ეშპაქა ამ კოა მუხისტრების თავი და ტახი რომ რაკცხა საშინელი არ მეიგონონ არ იქნება! აგერ ახლა გათვიგონეს რაცხა თვიტკრიტიკაო, თუ ჯანა თვის თავს და ერთ ვი უმჯობესებულს გადამკიდეს კაკო! მინც და რა შალაპარაკებდა მე ყურუმასს, რომ ვაღმომვადგე ენა ლღავის ბოლოსათვით და ყორისფელი დაწერილებით მოუყუვი შემს კესარიას! მე ვიფიქრე, ეს ხალხი ცოციალიზმს ამენებენ, იძახიან: „შენი დანაშაული ყორისფელი უნდა აღიაროვი, შენ თავს შენვე უნდა გაუკეთო კრიტიკაო, თუ ვინდა, რომ ჭეყანა ამუნდოს და ცოციალიზმი დამთავრდოსო“. ბეჭო ავი ხალხი საჭევუნო საქმეს ამენებენ და მე რომ ჩემ თავს კრიტიკა არ გაუკეთო, ვი, თუ ცოციალიზმს ამენებენა შეფერხდეს და საჭევუნო საქმის მოლაპატე შევიჩნე თქვა. მეც ვეღვი, დავიწყე ჩემი თავის კრიტიკა და თუ რაიმე პატარა ძველი ცოდვები მქონდა, ყორისფელი ტრიტიკო დაუკავე ჩემს კესარიას. არა, დიდი კი არაფერი ყოფილა, რაცხა ორიოდვე საალომენტო საქმე მქონდა დაწყვეტული და რაღა თავის ქაშაბების კაშპანია გამოაცხადეს, მეც არ ჩამოვრი ამ საერთო კაშპანის და მოუყუვი ჩემს ქალს წარსული ცოდვები და ჩემი თავი მე თითონ გვეჭკრიტიკე. მინც და რომ დევიწყე სათავიდან სულ კეკალ-კეკალ დმედი ბოლოსდე და დულავე წინ ყოლისფერი ჩემს კესარიას. დედა, რავა ტკბილით მისმენდა ჩემი კესარია. მისთანა თვინიერი ის მიდღეში არ ყოფილა. რომ უყობი და თანდათან ღრმით მივდივარ, მართალი ვითხრათ, შემრცხვა და ტირილი მომაწვა. დამახრიო ცრემლებმა. ველარ დევიკავე თავი და სილნაღელი ვირივით აფევირდი! დატრიალდა ჩემი კესარია და ხან თავზე გადამისვა ხელი, ხან ულაშები ამეკრიხა ზევით, ხანჩე ჩამპროშტა და დამაშვიდა კაცი. — „რა უყოთ მერგო, მაგისტანებმა მოუფა კაცსო, შენ იყვი კარავთ თვარა მიგი რაო!“ მეც რაღა ასე კეთილად კი მომეცია, თელათ დევიწყე ქაცი სირცხვილით და რუ რაიმე ცოდვები მქონდა, ყოლისფელი დავაღვე და მივივით აფეცი ვერთა-მერგო. რაცხა ერთხელ სიხანძარი ერთ ხაბურხაკივით გავგავალბეუ ქერისს მუსევი ხელი და რაღა პატრონებზე და თვითონ ტრეკაზე წვიდა საჭე, იგიც კი აღარ დამიშალა და ეუთხარა ჩემს კესარიას. რომ ჩამოვდექე ყორისფელი, მევისადე ბოღნი ჩემი წარსული საკმებლის და, შერაგების მონაშთ, საკოცნლათ წოლუეი ტრიტიკოს კესარიას. ერთი შეხებრაილდა, ერთი შეკვირწილდა და ვერმანსკი ტრახივით დაიწიო უქანს! მისთანას მიბღვირს, რომე, ესაა უნდა ვადამკლავოს

„მისტვის იწვის, მისტვის კვდება“

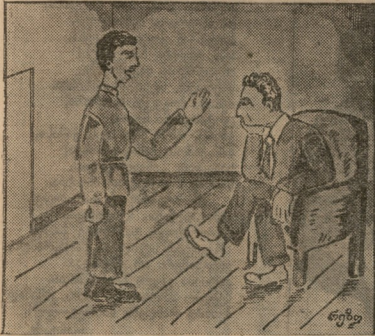
„ელექტრო-სტროი“-ს განავებს არა მისი მშართველი ინჟინერი სტრელკოვი, არამედ შემანქანე ქალი ლეა ბილიცსაოა, რომლის გადაუვალს სტრელკოვის ვერავტერსაოა.

„ელექტრო“-ს და „ბელა“-სა შენ განაცვალბე ყველასა..

თხოლო კვერცხივით თქვა. მეც შეზინებული ვყუეუბო და ავი საკოცნელად ვაწვილიო დრუნებო ჩე არ დამრია ვაწვილიო მათხთხარის ხელივითო. რომ წამოვლიო ჯოოს ხელი, მისთანა მიფსკენა და მიფსკენა, რომე კუდისრეკის ძელი მინუთში დეიმსებრა შაბივით. — „რავა, შენ საყვარლებში და ფრახებში დეიარბოდი და მე კი მატყვილებდიო!“. ვეხვეწები: „ქალო, დევიარბოდი, მარა მაპაბტიე; რაღაი მე თითონ უკეთებ ჩემს თავს კრიტიკას თქო“. მარა არ შეგკამოს ტირიმი იმ

დენი მირტყა, იმდენი მიბრახუნა, რომე ტყლიაი ჩამიქცი მუსულში. მეჩე, ერთი მაგრაი ჩამაფარა და გეიქცა. ისაა და ის. წვიდა და აღარ დაბრუნებულა. დამტოვა ასე მორეგველი, წელი მე აღარ მავარგა და ხურგის მვლიო ცოლი ცოლად დეკარავ და დევიკი მარტოკა ეს პრუთინებში მოშლიო კაკო! ახლა აღარ ვიცი, რა წყალო მივეცი თავი! ვი, ჩემი ცოდვა მიეცა იმას; ვინცხამ ეს თვითკრიტიკა მივინა და იგი დაწვიოთ იჯობი ასისვარა!

ნუნუ

— შე სულელი, უნდა გიხაროდეს, რომ ვატი შეგე-
ძინა.. შენ კი მოგეწყენია!

— იმიტომ, რომ როცა ვაზირდება ჩემსავით ხეტიალი
დასწორდება ადგილის საზღვრებელად.. ქალი კი იოლად
მოეწყობდა სამსახურში.

მარინა და მამრინა

მარინა — შუალამე მშვიდობით, მამრინე! რავე შეგეს
შენი თავი, ქმართ, შვილით, მისახებდე-მისახებდივით?
მამრინა — მშვიდობა მოგეცა, დაიავ, ახალმა დღეით-
მა! რა გქნა, გულო, ვაიხრევე ამ გაჯადოებულ სულს.
თქვენ თუ ბრძანდებით კარავით, რძალი თუ შეიყვანე, ცი-
კაი თუ გაათხოვე?..

მარინა — შენმა დამაწყვეთარმა არ ქნა მეტე სიკეთე,
ბიჭია და დახორცილეს ამ აძუნებულ დიაცებს. მარა ახლა
დავაჯერო, საიშინება, დავი, ამ დროში სარძლო? ახლა-
წელი ციციები დასამალავს არ მოსაყენ და პირის სახეს
კი ფერად კრასკებოთ იფარავენ.. ამას ვინ ჩიოდა, ციკაი
რომ გადამერია და ჩემ დაუკითხავთა — დიესკენა ვინცხას
ძეუაში თვარა..

მამრ. დედაც, გულო, ითა კაი, მომილოცავს სიძე, მა-
რას ნუგეწყინება და რა წესით წყუოლია, რაცთა ახალმო-
დის ხასობითი, რომაა, ირ საბიფიანი, თუ ხეციბი დღუწე-
რია აჯგირა!

მარ. — უი, შე, გადითრე! ახალ მოდაზე, რაცთა
მარჩიოა, იქინეთ მუწეწრთან ხელი და იგიც ვინცხა ბალ-
შეგინე ჩაბისკომთა.

მამრ. — ავი კი ზორი! სოფლის აღმასკომზე, ნოქარ-
ზე და შეველზე არ მიცივთა ქალი, ისე ასეროლია მათი
საქმე და ქვეყნის პირში არიან, მარა რა გიწყეობა, ამ
დროში ციციები ვიარა, ქმარიანები რას არ შობიან ჩუ-
მთაი - ჩუმათაი, მთაი სულმა იწყვიტოს და ცხადითაი
დღეს ამას წყუობიან, ხვალ იმას; ავი კილო ავირია, მაშენ
შე წუწუბავენ თვალს და ემრე ზალანაი აღირ უნდებინან.
რას შობიან რას არ იმჩინებენ ავი ცსკრაბუნდიაო, ავი
აბორტაო (აბორტა იჯინს თავი)..

მარ. — აბა რას გნევი, გულო, მარა მოდით შევიდვ
და ჩემსას რა გააქეყინებდა.

მამრინე — აბა რაი, ყლოდიფერი დროის ბრალია და
რა გვეოქმის, სხვაფერი თუ თავს გვეიტანდით. იგი მითხა-

რი, ხედსი თუ გქონდა წროლუს? ყავერე შეგეს სისიკე-
თო თუ უგავს. მინცე?

მარ. — უი, გულო, მეტი არაა შენი მტერი! აძენდი
ხანია ჩემოულობა გამიხინ კილგებულია, მარა ახალმა დღე-
რთმა სიკეთე მიცეს ჩემი ევოს უმფროს, ერთკამიშვილო
რომაი, პირში სულს გეპბრუნებს სიმონდით. შუტყევი
ჩვენ კულა მეზობლებს კოპაბრატუს დიელიაო, და ა-
ვიწყენ, მარა დასიშორია ჩვენ გიორგისაც, დავციკი-
რთავს ურმებს და მოგეცემს დაწყულში. მაშენ დავიწყ-
ვენ აჯენი! კიდავ დავებრია: ყავერე ოღონდ თქვენ აკე-
თეთ და ფასი ნუ გენადლებათ: სულ ავიწყეთ და ავი-
წყეთო! მერე და იმისანი შაქარსავით მოლაპარაკე იი
დალოცვილო, შაქარსავით დაბერდა მისი ყლოდიფერი! მე
თუ ბელი მქონდაო, ჩემი ციკაი ამისანს წყუობდა ვინ-
ცხას.

მამრ. — მართალი ხარ, გულო, ისევე კოპაბრატე
ავი რომ არ გავგვინოდა, დავეძინებოდა ძალულები. მარა
თუ ორი ბოლოლი ყავერე გავციკეთს, დეკრთა შენით, პაი-
ბი მინცე მოვასრულოთ.. უი, რა დროი შექნლოა.. ნახვა-
მდის!..

მარ. — შაქრათ შენთან შესაიფი, მშვიდობით მე-
ნახო.

შანკვლა.

ქიზიყური სცენა

(სცენა წარმოადგენს ღარიბი გლეხის ქონს, უცხე ხა-
ბილდთან გამოვარდება გლეხის ცოლი, მართა, და შევიარ-
დება ქონსში. ცოტა ხანს შემდეგ სრიხილდან ეშოში შემო-
ვა მისიქმარი გავა).

გავა: დედაცო! ვაივე ახალი ამბავი? ავეწმენდი, რა-
და გაჯეკირდება, მოუგია.. მოუგია იმ დამრთადალ..
იმას..

მართა: მე შეგონა, მართლა ახალი რამე იცის მეთქი!
მე გამოვავარ და ვმრ გავიგებდი? ჩემ ნაკეთებ საქმეს
შენ მასწავლია?

გავა: რა ამბოხს ეს დამრთადალი?! (გავა ვაჯეკირდება
და სახრეს ამართავს) დედაცო? რას იჩემებ? მთი იი ციკი,
რომ ჩემი უნარია, ჩემი კაი ბიჭობის ბრალია!

მართა: (ამ სიტყვების გავონებაზე გაფითრდება) მა-
რთლა, ამომ თუ ტრეკეც კაი? ჩემი გადავარავ? შენ წი-
ნით ეტენი არ იცოდი..

გავა: შე გამწენდადალი, მე წინათ არა ვსრომობდი?!
რამ გადარევა ეს აჯამი..

მართა: ვაიმე, ამ სირცხვილს შრომის ძეხისი.. კაცო,
რა მოგივიდა რათ შიშოზე, რათ მიგდებ სირცხვილში
შე დასაბრახავი.. საღლა გამოეწენდ სოფელი, როგორ-
და გივიდე..

გავა: გელაპარაკები, ჩემი ვაგეთმეოლია!
მართა: ჩემთან; შე ჩემი ცოდვით სასცემა..

გავა: რის ჩემით, კაცო, იი ჩემმა ობობლივაცამა-
ფელი მოვიგო, ავეწმენდი, სიღარიბიდან ამოვედით და შენ
იძისი ჩემთათო..

მართა: (წამობტება გამიხარებულად) ი, გეშველა
დამრთა, წელანზე ემარე იტყოდი, შენ კაი გულო, რას
აუბოი.. იაქ საბქელში ჩვენ ვირს მუტრუკი მოუგია და,
შენ რი იძისი — ჩემი უნარიაო, გული გამისცდა ქა, ე
კაცმა ეხლა ვირეობინან.. დამეყო მეთქი? შენ თურმე მავა-
ზე გილაპარაკინა და მე კი ვირზე მეგონა..

გავა: ემარე იტყოდი, დამევიფდა რაკი, ეშმაკური
სახელი არა შექნა, ობობლივაცამა! ძლიერ მოვიგეთო..

მართა: შე ცოდვილო რამ დავაგეყევა: იმობოი ცაცხაო
და სუ სიბოლენი და სიდუბურეში არა ხარ გაზრდილი,
შენზე იმობოი კაცო მთელ ზემო-მა ჩხანაში ვინ არი, შენი
სახელი რომ დავაგეყედა?..

გ. ნაბერქალი.

ასე იცის თბ ლმა ადგილმა

- ო, გამარჯობა შენი პავლე! ავად ხომ არ იყავი, კაცო! რა ძალიან გამოცდილობარ?!
 — უცარავა! მე პავლე კი არა, პეტრე მჭვია!
 — ერთი უყურე, სახელიც კი გამოუვცდილა?!
 —

მესტერიო ლი

ვანისათვის

საყვედურობენ კვიცტამემ ყურები ჩამოყარაო, ავილაკამ! დაუცაცხანა, სოროში შეიბარაო; არიან იფიქროს კვიცტაძა. შეშინებ - დაძაბუნება, ან მისი სტერიის დამსხვრეკა. ან რომ შესვლილდეს გუნება; სულ სხვია სტერიის სიჩუმი, პოლიტიკისა მიზანი, მგლისა და მეღოს ფერები დღეს უფრო კარავდ ვიცანა. მაშ, აბა, დაალიდინე; შენი; შემო სტერო; ქებულო; ჩამოუართი ჩვენს ვანსა, საჭე ვწათ სალიდებულო აიძაპკომიდან დაიჭყუოთ, ისა მამა თუისა, ვენაცვალენი მოშასა, თანამდებობა შეენსა, გემებში ჩააწყაპუნა; ათას ნაირი ფერისა; მაგრამ მათ დავრეგინებნას, არ იქნა ვერვის ელრისა. ხიდის ბურჯები მოსაქვენენ, სახალხო სახლო სტერიისა, გამახალი ცრემლით ავურს ყრის,

და საჯიბიბო ყვირისა, ვხემა ზჩრება ტალხში, პუნქტუაქ სტერს თავის ქირისა!.. რომ წუთში დაამუშავი, ევმები ასი კვირისა! კოპკარტეში შევიდეთ, ჰევაქუპინით სტერიისა. დეკორაბეულა ხოჭრები, ჩამოუშვიათ ცხვირისა; ხოგს ანგარიში ენევე, ხოგს დაულო პირია. ჯადისგან დაქნულულებსა, ყველას ექიმი სკირია. საექიმო პუნქტიც ვნახოთ, საკაბო აქვს სიგრიე-ვანი, ბიქტურს ვუთხრათ „გენაცვალე! ნუ მოგებურდა, ძმაო, ვანო!“ სამკიხებელოც ხომ აქ არის, ლამპარია ჩვენი თემის, შერ ვწმა კოკისპირული, შერსა და იატას შენის, სურათებს აღარ აწინა, არც ცხვირი და არც ყური, წამოლა და წაწიხილა, წვიმისაგან ნახვაკური, (განთეები ხომ ისაა როგორც ვანში თეთრი პური!) შერ რალიოც დამღარია, ვირობები კონცერტს მსმენენ, და თან სცურავენ ტრეათა, ეს რა არის რა მომხდარია.

სალ დამჯდარა ჩვენი კიტა?! ლამაზმა ვეგამო მთავარიდან — დაუძახა; ყურები ქრტი... კიტამაც გრძობით გულისმა, და ალერსით შემოქვიტა, პავროვან კოცნა უძღვნა. თან ტუჩები ჩაიკვიტა! ინვალიდთა საეკოლოში, წავიდეთ, სტვირო—მზისა. ეწინება მოგვეკენ ხათრიზა, კლტაოდენი ნისია, ვისაც, რომ შნო აქვს ჰამისა, მან ჰამოს; ჰამოს ღირსია; სახელათ „ინვალიდთაა! სახრავ - საქმელათ სტვისია. აბა სტვირო არ დალაღდუ, ანმატკილიდი ალიონიდი, სახელწმიფო დამზღვევ კასას, ცქვიტათ სტლოზე დაუფრინდი, ელალიმერს არ ეწყინება პატრესა გვეს ჩქარა მიდი. მკვედარ ჰობხას და ხბოთ კამეჩალ ჰკითხე რამდენს მიითვლიდი?!
 კვიცტაძე.

ჭიათურის გან-კ-ვ-წირს

შენი ჭირიმი კავშირო, რა მშვენიერი რამა ხარ (შხოლოდ ერთს გისაყვედულოქ! რბილი რამ, თითქო „დამა“ ხარ), ისეთი ჩვილი გული გაქვა, როგორც კომბოსტოს ფურცელი; სხვა და სხვა საცოდაობას გეტყობა, ვერ გაუძეოა... დაეძებ გაჭირვებულუბას, დაღიბარ ტელესკოპითა; გსურა, მთზე შენი წყალბა გადაათბო კობითა! გასურს ყველა თავზე ლაღდეს ჩრიდო-ბინდი შენის კაჯეს; გინდა ყველაფრის წყურბა, არ აწყინებენ არავის. ზოგიერთ თემთა შეფომა, გავგებ, დავიკისრია და აღერ შეტკობინება ყველადაიფრის ვერ მოგსურია. ახლა თიფლები: წიგუბო, ჩატომ არ გესმით მანად, საბელო თიხნა არა გვაქვს ვადაზა დაგვიანდაო. თიხნათა რაოდენობა თუმცა არც ისე დიდია, მაგრამ ხომ გავგვინებთ, — ქამა ჰინებთ ჰკილია. — მეც ერთი შენი წვირი ვარ ნაჭები სილაბიბითა. სხვას თუ წყალბას უშერებო, მე რად ზობადე ჭლიბითა. ჩემი ზობათი შარვალზე ვერ ფარავს ძალთ ნაგებოლსა, რომელიც დაღად მანია „იდეგისა უდაგოლსა“ ვაღმობიხედ ჩემსკენაც ნახვარად გამაძლიერე; თორემ მომიბნობს ეგ შენი სურველთა სიძენცივიე. ღარბი,

ჭ ა თ ი შ რ ა ლ ი

ერთხელ მხოლოდ, რაღაც „ხათაღ“
სასაილილო შეველ იქა,
რაღვან ვიგრძენ—სამშლისგან
წინ მუცელი ჩაიხნიქა!..
„შეველ, მაგრამ რა „პაროდის,
ძალით, გნებავთ, იქ არ იყო?“,
მურაა შესავალ კარებთან,
ვით ვამბე, ვადამომდგარიყო.
კრძალვით გვერდი ავუარე,
თვალთ ვხვევრავ მყუდრო ბინას,
დავჩეკე... მაგრამ ვი, ამ დღეს;
მაგილის ქვეშ ძალით ღრინავს!..
აიტიორწე ზევით ნელა,
ისე წყნარით, ისე, რომ,
ჩემი ძალს არ გაუგია
არც დაჯდომა, არც ადგომა,
კვლავ სხვა სუფრას მივაშურე
და კაიხნი ვიწყე ნელი.
მოშირანეს, არც საილის
დაიარჩი ძალხედ მათლობელი.
სისოფთავე?! ჰო ამ მხრით, ხ...
მათზე ცუდი არა ითქმის:
იაჩი სისუფთავით.
თვით მაგიდას უორის თითქმე
შეიჩვიეთ თითქმის ყველა.
თომე ასეთებს... „ჩარჩაო...
მაგრამ ძალღებს ვით ვაფურთხ
სწორეთ არის ხათაბელა!..“

ზაქა.

რ ს დ ი ე (ზ რ მ ი თ)

მუხიანი 16 ივნისი, ადგილობრივ
ბაზარზე ხმა ვაგოცელდა ბორბოტი
პირიბის მიერ, თითქოს მუხიანის
ფოსტა - ტელეგრაფს ვამბე, ხლის
გაგზავნის ღირს ვამგზავნულებო-
ვან ლებულობს 10 კაპ თითო ცალ
ამანათიდან თავის ჯიბის სასარგებ-
ლოთ; მიღებულია ზომები ამ პირ-
ბის აღმოსაჩინად, ვინაიდან ამ სინა-
მდილოს გამოამოკარებან სასტიკად
იყო აკრძალული თვით ფოსტის გამ-
ვისაგან.

მუხიანი 16 ივნისი, ოფიციალური
წყაროების მიხედვით საღ, მუხიანის
ქვეს ხლის გასაგზავნი ნორმა მატ-
რებულ №3-4 - ზე 50 ფუთისა, მაგ-
რამ, როგორც ვეუწყებენ, ეს ნორ-
მა კერძო ვაჭრობის მოგზაობით გაზ-
ილიდა 200 ფუთამდე. აგრეთვე ვაჭ-
რების მიერ მიღებულია ზოგბი,
რათა საღღურის შწონაიდან და სამა-
ჩოე მოლოარქთან შეთანხმებით, ეს
ნორმა კიდევ გადიდებულ იქნას
500—600 ფუთამდე, რა თქმა უნდა,
იორბის სწული დაცუთისა.

მუხიანი 14 ივნისი, (დაგვიანებუ-
ლა რაილის ვაფუტების გამო) დღეს
ხოხდა დიდი შეტაკება საღ, მუხია-
ის უფროსსა და შწონავს შორის,
შეტაკება გამოიწვია მწონავის არა
სწორი ანგარიშის ჩვენებათ. შედეგ
გამოურკვევლია.

რლ-დენ-ბეგ.

- ახ, რომ იცოდე რა ხეირი იყო!
- რა?
- აგარაკზე რომ მივიდიდი ვირით, ერთ ადგილს დაფეთდა ის სა-
მღლე და აღი ძირს დამაპირკვავა... თვითონ კი ვამეცქა...
- მშ! ვირი კი არა, დიდი ჰოიანი ვინმე ყფოილა, დიდი გემოვნება
ჰქონია!..

კ ა ტ ა რ ა ჯ ი ხ ნ ი უ ბ ი

ტარტაროზო, თქვენს ჩანგლის წვერს
ბევრი მსხვერპლად შეუწირავს;
ბევრი თქვენს მიერ დაჭრილი
საკაცივლილოდ კვენის, გმინავს.

და ამიტომ ჩემ სოფელშიც
მე სათქვენოს ვხედავ ლუქმას,
რომ დასო ჩანგლის წვერი,
ამოილო დემრთაბა, ნუ ქნას..

პირველ უნდა ენახოთ ილო
და ვეწვიოთ ჩვენ მის დუქანს.
გახსნილი აქვს სახელონოთ,
სამიკიტნოს უფრო უგავს.

აქვს არაყი, ვაჭრობს ლენით,—
ის კი კერავს იქვე ჩეკმებს.
ცარტს, ნარდს იქვე ათამაშებს,
მებრებება ყველა ეს მის.

და ოლიაც (მისი ცოლი)
იღებს „ტომბას“, ზოგავს ფულბებს,

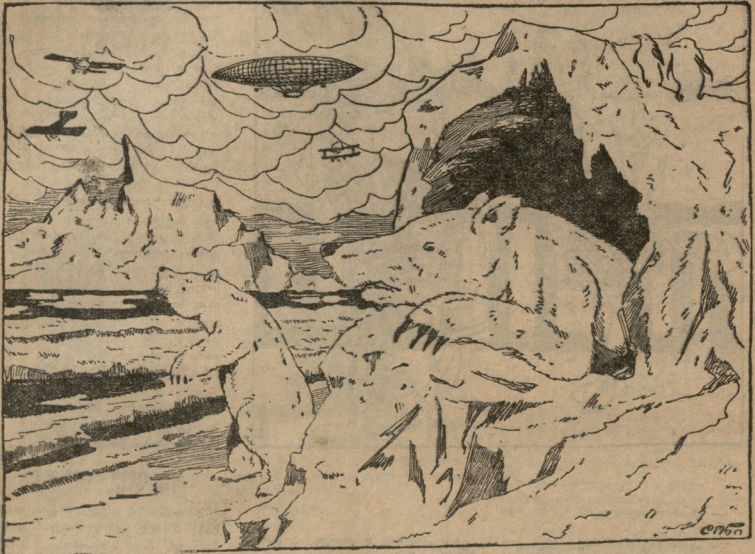
გამდიდრება კარზე ადგას,
თუ ლმერთი არ მოიძულბეს..

—!—

სახელონო დუქანია,
რათ უნდაო მას პატენტო,
მოხერხებით მიღის ფოსნა,
რომ მოგება ნახოს მეტი.
მაგრამ ბოლოს საიღვანდაც
თავს წაადღეა მას აქცოზო:
ხელწერილი ჩამოართვის,
თანც დამტარფუა, როგორც ვეცო...
არ შეშინდა შინც ილო,
თუმც დუქანი დაუკეტეს,
სახლში გახსნა სამიკიტნო,
ხერხს მოძარათა მან უკეთესს.
მის ეხოში, მის ოთანში
როცა მზე და ცრიალია,
ჭედი და ლხინი ისმის,
იქვე არღნის ვრიალია,
გიორგისაც, მის მეზობელს,
ფუნებები იყოს ფრთხილიად;
ნუ წაბაბავს ილოს, თორემ
დაუღვდება მისაც ძვირიად.

ხანა.

ცივილიზაციის უბუზარი ნიშნები

დასა... ბელსკი— სეჩერდი, წინ აღარ წახვიდე: ხომ ხედავ, იქ მარცხი მარცხს რომ მოხდევს? სხანს კულტურა მოდის, მაგრამ ფრთხილად: ქვეშ არ მოპყვე!

სიტყვების ახსნასავითი

მათემატიკა—მათემ ათი ქნა.
 ართიმეტიკა—ეინაც მეტი ქნა,
 ზუსტალტერია—„კასის“ მტერია.
 იმას ეკითხა
 ართიმეტიკა—ვინაც მეტი ქნა, იმას ეკითხა!
 „კასა“—სალარო, რომ შინჯა თარო.
 „კასირ“—მოლარე, რომ მოიპარო.
 ზავი თუ პრედი—სვეტაკი მტრედი.
 ზავი, ზამპრედი—დავიზამთრებდი
 მარა მიტიკა ამ „თუთი-კრიტიკამ“!
 ტრესტი, სინდიკატი—იქცა სინდიკათ¹⁾
 გთავიდა ფარა და დაღვარა...
 „მოიოგ“ იმან, ვინც გაიპარა...
 დასტორტა სინდიკი, დარჩა „ფინდიკი“²⁾
 ხოლო ხინჩი კი,—ვინც გაიწვარა...
 ზახირა,

გ ა ს უ ხ ი

შვილის წირილზე
 შვილი ტრისტანო, სალამი
 და ნახვის ნატვრა ძლიერი,
 შენ რომ ლექსუკა მოგვეწერე
 მთლად შეგვიცვალა იერიჟ
 წელში გაგვტენა ორივე
 ცოლ-ქმარი შენი შემეურე,
 ერთი წლით უმეშვერობა
 ამდენხანს რომ წაიუურე.
 ძლიერ მაკვირებხ, რომ იფუგ
 თითქოს უფროსი გაგვეწე!
 დღეს კი იმ გამგის გინებოთ
 დორბლი გადგება ზაგვეწე.
 ისიც მაკვირებხ: „უნცროსმა“
 „უფროსი“ გამოქვეილი,
 როგორ დაგვეტოხა იხე, რომ
 აღარ დასმირად ვეყოლი?¹⁾
 შენი დათხოვა მე ვსცანი
 გამგისთვის ბრძოლის თაქტიკით.
 მიტომაც არის, რომ იღვეც
 დაუფეროთხიხარ სახტიკათ;
 მე არ მწყუნია დათხოვა
 და არც სირცხვილში შევანა,
 როცა მორტფელი გვეტრა,
 ფხვზე გეყოლა ჭეყანა.
 ტრისტანი,

¹⁾ ვერცხლს წყალი, რომელიც იდგილით იღვრება, იწნება.
²⁾ „ფინდიკი“, ანუ ფინდიკი,— ფინდიდან წარმოსადგება და ნიშნავს ნივთიერ სიმდიდრეს.
³⁾ ხინჩი ნაკულლი, ნაკლები, დასჯილი, წაგებულ. ახსნა ავტორისა.
 ახსნა ავტორისა.

ცნობათა შიშვება

8. გაზოგილა-პიკაღს

თქვენი ნაწარმოების პროლოგი სანტერესსა:
 „შემდეგ დახვდნენ სამივენი
 და დაუწყეს თვალში მზურა:
 ჩვენ ვიყოფით მატუჯარა?
 და ხალხისთვის ვაიფერავ?“ (შარიალ-წერა თქვე-
 ნია).

აქ კთხვებით ნიშნავს არ არის სპირი, რადგან ისედაც ნათელი ყველაფერი, ვინაიდან საქმე ესება მღვდელს, დიაკვნს და შნაეთს. ვაუგებარია მხოლოდ ასე უცნაო რომ წაპყდა ისინი ერთმანეთს, როცა ვასაყოფ-გასანაწილებელი არაფერი იწყეთ წინ. ამბაკომ თუ კონ-სომოლისტკა ქალი გვერდში მოიკოტრიხალა, მაგ. ყოინც-ბის მხრით ცემის ღირსი კი არ იყო, არამედ თვინებურა ქების. არც იმდენად ბნელა, რომ ეს ასე დავაფეროთ.

უფაჰის ფისს

გეტყობათ, კაი უშვავს ფეხი ხართ, მღერამ არც ჩვენ ვართ ნაკლები. თქვენ ასე თათვებით თქვენს ნაწარმოებ-ს:

„იგინის წყენას რას ვეძებ, ჩემი განზრახვა თუ შე-მისრულდება“-ო.

უცითი, თქვენი განზრახვა: თქვენ გინდობათ, რომ ეს თქვენი წერილი დაგებულათ „ტარტაროს“-ში, მაგ-რამ ნურას უკაციავით, თუ ამას ვერ გისრულებთ. ჩვენ სარედაქციო კალათის მეტი ხათრი გვაქვს, ვიდრე თქვენი უფაჰის კერძი.

3. ხაშისპირალი. მოსკოვი

თქვენ არა მარტო მოსკოვიდან იწყებთ, არამედ აღმისი დროიდანაც. აბა, ვისთვისაა ახლა სანტერესო, რომ ქართველ ვაჭრებს ოდესმე სპირტი დაჰქონდათ მოსკოვში ვასაყიდათ. არც ის გვეჭირა დიდათ, თუ რას ავე-თებს ამჟამად ეს „დაქარგული“ ხალხი იქ.

„შოგი ქართველს აქ მოსკოვში
 აჩვენს მხოლოდ რუხის ქალი,
 შეგვარცხენეს, „ტარტაროს“-ი,
 და დავისხეს ციხულზე წვალი“-ო,
 ბრძანებთ.

ვაჭრების გინდ ყოილ ვაჭრების პატრიოტიზმი ჩვენ არას დროს არ გვეჭიროდა, ხელი რომ მოვიწყდებოდეს, თქვენც გაიჭიმებდით, ამ სენით დაავადებულს, თქვენი საქმეც თუ იმ ვაჭრებზე უფრო ხელიდან წასული ჯერ ცოდვს არაა.

თუმცა სარედაქციო გოლორი მეტიად არაბელსაყრელ იმფორმაციას იძლევა თქვენ შესახებ.

ყოფი.

ჰჰჰჰ-შორანს. (გამოჩინებულის თემი)

მიქელ კუტლაძის ქორწილი მხოლოდ იმითაა შე-ნანიშნავი, რომ საქორწილო ღონისში დახარჯულა სულ ერთი ტარანი. თქვენ ლექსთან შედარებით, ეს დიდი პროგრესია, ვინაიდან ნახიჯი მინც არის ეკონომიური რე-ეიმისაკენ, რისი ნსახიც კი ვერ აღმოგაჩინეთ თქვენს ხუთ-ვაჭრიდან პოემაში.

ჰო.

კონსომოლს

„ხახერისა ბანკოში
 შეიპარა რაში“-ო, გეწერთ.
 — რაში? ბანკში რაში?..“

არც იმდენად „პიონერი“ ვართ, რომ ზოგ „კონსო-მოლა“-ს სისულელე ვერ გავაჩინოთ.

ტარტაროსის მე.

შორანს (ნაბანგბი)

„ვინც ვაქმ, ისა მიქია,
 ეს არის ჩვენი წესია,
 თუ ვინმე ავი გავწერე,
 გახლავარ მუშა გიქია“-ო, ასე იწყება თქვენი ლექ-სი. აქ, როგორც ხედავთ, დიდ ფორმალურ მიღწევასთან გვაქვს საქმე. თულორაში ამას ეწოდება „რითვის აბოუნ-ლიხაკია“. ანუ თქვენებურად, რომ ესთქვათ, — „ლექსის კოფერკალიხაკია“.

ახლა სპირითა ცოტა შინაარსის „დაღრმავებზეა-ცია“.

ურთა

3. კონსომოლს

მივიღეთ თქვენი შარიალ
 არ ვამოველდა არაღია..

ქუთაის ლი მღვდელი

კოლია არსანიშვნილი:—რაც მუცელში არ ჩამებია,—ველაფერი ჩემად გიბეზე ჩავიწყვე და წა-მოვიღე.

... და უკუნე ყინულზე დაეცა ცხელი სრული

ყინულოვან ზღვის ცხოველები: — მილიონ წლების განმავლობაში გვიცხოვრია ამ უდაბნოში. ამერიკიდან კი მშვიდობით, ტკბილად მოხვედრებას.